

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΘΑΙΚΟΝ

Ἐκδιδόμενον δις τοῦ μηνός.

Ἰω. Καμ. [Ἰωάννης Καμπούρογλος;]

Ἡ χήρα

Ἰλισσός, Αθήνα

τμ. 1, τχ. 9/10 (15 Ἰανουαρίου -15 Φεβρουαρίου 1869), σ. 281-286

Η ΧΗΡΑ.

(Δύο ὥραι ἐντὸς Ἀθηναϊκῆς αἰθούσης).

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ, χήρα ἐτῶν 34.

ΑΧΙΛΔΕΥΣ, ἐτῶν 23.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ, θυγάτηρ τῆς Κυρίας Χα-
ριάδου, ἐτῶν 17.

ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ, ἐτῶν 40.

(Αἰλουσα πολυτελής. Ἡ Κυρία Χαριάδου
κάθηται νωχελῶς ἐπὶ ἀνακλινητῆρος· ἐνώπιον
αὐτῆς ὑπάρχει μικρὰ τράπεζα ἐφ' ἧς κεῖται
ἐργόχειρον· πρὸς τὸ ἀπέναντι μέρος ἐστὶ μαρ-
μαρίνη, ἀνωθεν καθρέπτης μέγας καὶ πρὸ τοῦ
καθρέπτου χρυσοῦν ὠρολόγιον).

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ καὶ ΚΑ. ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ.

Καὶ λοιπὸν ἐπιμένετε βλέπω εἰς τὸ ν'
ἀπορρίψητε τὴν πρότασίν μου ;

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, Κύριέ μου, ἀφετέ
με ν' ἀναπνεύσω· μόλις ἐν ἔτος παρῆλθεν
ἀφ' οὗτου ἔχασα τὸν προσφιλέ μου σύζυγον·
πῶς λοιπὸν θέλετε νὰ σκέπτομαι δεύτερον
γάμον ;

ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ.

Θὰ περιμένω.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Προσέχετε· δὲν εἶναι οὐδὲν ἄλλως παράδοξον
νὰ αισθανθῶ ἕως πόνου ἀκατάσχετον διὰ
τὴν ἀγαμίαν.

ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ.

ὦ ! τὸ τοιοῦτον οὐδὲν ἄλλως φοβοῦμαι.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Καὶ διατί, Κύριε ;

ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ.

Διότι τότε μόνον Κυρία τις δύναται νὰ
ἔχη παρόμοιον πόθον, ὅταν ὁ νοῦς τῆς στρέ-
φεται περὶ τοὺς ἐραστάς· τὸν ὑπολογισμὸν
μου ὅμως αὐτὸν δὲν δύναμαι νὰ ἐφαρμόσω
καὶ εἰς ἡμᾶς, διότι σὰς θεωρῶ ἔχουσαν ἀρε-
τὴν εὐσυνειδηταίαν χαρακτῆρος.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ (συσπῶσα
τὰς ὄφρεις).

Σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν λογικὴν σειρὰν
τοῦ συλλογισμοῦ σας, οὐχ ἦττον ἐπιμένω
ἀρνούμενη.

ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ.

Ἐγὼ δ' ἐλπίζω. Ὑπάρχουν Κυριαὶ το-
σοῦτον θελκτικαί, ὥστε μηδαμινὴ εἶναι ἡ
θυσία τῆς σταθερότητος καὶ τοῦ ἔρωτος τὸν
ὅποιον ταῖς προσφέρουν.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Εἶθε πολὺ φιλόφρων, Κύριε.

ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ.

ὦ ! καθόλου, Κυρία μου, εἶμαι εἰλικρι-
νῆς, ἰδοὺ τὸ πᾶν.

(Ἡ Κυρία Χαριάδου βλέπει ἐπανειλημμένως
τὰ βλέμματα ἐπὶ τοῦ ὠρολογίου καὶ ἀναλαμ-
βάνει μετ' ἀνυπομονησίας τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης
ἐργόχειρον. Ὁ Κύριος Κάλλιστος λαμβάνει
τὸν πῖλον αὐτοῦ ἐτοιμαζόμενος ν' ἀναχωρήσῃ.
Εἰσέρχεται ἡ Αἰκατερίνη).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ καὶ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ.

Καλ' ἡμέρα σας, Κύριε Κάλλιστε. Ποῖαν
τὸ ἀποτέλεσμα ;

ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ

Τὸ ἀποτέλεσμα, φιλιτάτη Αἰκατερίνη,
εἶναι ὅτι οὐδὲ βῆμα ἐπροχώρησα· ἡ μήτηρ

σας ἀρνείται . . . νὰ ἔλθῃ ἀπόψε εἰς τὸ θέατρον.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ.

ὦ ! τί ἀλλόκοτος ἐπιμονή ! (προστρέχει καὶ ἀσπάζεται τὴν μητέρα αὐτῆς.)

ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ.

Καὶ ὁμῶς ὑπεσχέθητε χθὲς νὰ τὴν καταπίσητε.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ.

Σὰς βεβαίῳ, Κύριε Καλλιστε, ὅτι ἐκράτησα τὸν λόγον μου· μετεχειρίσθην ὅλην τὴν Δημοσθένειον εὐγλωττίαν μου· περιπλέον οὐδὲν ἠδυνάμην νὰ μεταχειρισθῶ ἢ μήτηρ μου, ὡς μήτηρ, ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἀρνήται ἀποσιωπῶσα τοὺς λόγους ἐνῶ ἢ σιωπῇ δικαστικῶς, ὅπως ἀκούω νὰ λέγουσιν, καὶ εἰς μίαν σάτυραν τοῦ Σούτσου ἀνέγνωσα, εἶναι σημεῖον παραδοχῆς. Οὐχ ἦττον, ἔχετε ἀκόμη ἐλπίδας. ὦ ! ἀν ἦρχε το σήμερον ὁ Κύριος Ἀχιλλεὺς εἶμαι βεβαία ὅτι χάριν ἐμοῦ ἤθελε καταπίσει τὴν μητέρα μου.

ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ.

Τί λοιπὸν ; ὁ Κύριος Ἀχιλλεὺς ἔχει τοσαύτην ἰσχύν, ὥστε τὴν ἰσχυρὰν αὐτὴν θέλῃσιν τῆς μητρός σας νὰ καταβάλλῃ ;

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ.

Ἄπ' ἐναντίας, ἰσχύς του πᾶσα εἶναι ἢ γλυκύτης καὶ ἢ χάρις μετὰ τῆς ὁποίας ὁμιλεῖ. ὦ ! πόσον εἶναι συμπαθὴς !

ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ.

Τὸν ζηλεύω τῇ ἀληθείᾳ.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

(μετὰ ξηροῦ τόνου).

Αἰκατερίνη, παῦσε τὰς ἀκαίρους φλυαρίας σου.

ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ.

(Χαιρετῶν βαθυκλινῶς τὴν Κυρίαν Χαριάδου καὶ λαμβάνων τὴν χεῖρα τῆς Αἰκατερίνης).

Ἐγὼ φεύγω, Αἰκατερίνη, ἐπανερχομαι δὲ μετὰ δύο ὥρας· ἴσως ἢ Κυρία μήτηρ σας ἀλλάξῃ γνώμην. (ἀναχωρεῖ).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ, ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ.

(προστρέχουσα καὶ καθεζομένη παρὰ τῇ μητρὶ τῆς.)

Τί καλὸς ἄνθρωπος, τί ἀγαθός !

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ (μετ' ἀνυπομονησίας.)

Φθάνει, φθάνει· μὴ ἀρχίζῃς πάλιν τὴν πολυλογίαν σου καὶ ἄφες κατὰ μέρος τὸ καταστιχὸν τῶν προτερημάτων τοῦ Καλλίστου.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ.

Ὁ Κύριος Καλλιστος εἶνε λοιπὸν τόσον ἀντιπαθητικὸς εἰς ὑμᾶς ;

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Κᾶτι περισσότερον ἀκόμη· με εἶνε ἐνοχλητικὸς.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ.

Ἄλλ' ἀν δὲν ἐλησμόνησα δὲν σὰς ἦτο πάντοτε ἐνοχλητικὸς· ἄλλοτε μᾶς ἐλέγετε ὅτι ἦτο ὁ καλλίτερος καὶ εὐφυσίτερος φίλος τοῦ μακαρίτου πατρός μου καὶ ὅτι ἢ εὐφύια του προήρχετο ἐκ τῆς καρδίας, προτέρημα ὅπερ ἐδείκνυεν αὐτὸν χαριέστερον ἔτι.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Ἐλεγον τότε ὅ,τι ἤθελον καὶ τώρα λέγω ὅ,τι θέλω· ἀδιαφορῶ ἀν ἐπικυρόνης ἢ ὄχι τὰς σκέψεις μου.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (μετὰ βραχεῖαν σιωπὴν).

Μήπως ὠργίσθητε, μητέρα μου ;

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Μὴ με ὁμιλῆς πλέον περὶ τοῦ Κυρίου Καλλίστου.

(ἀκούεται ὁ κωδωνίσκος τῆς οἰκίας).

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ (κατ' ἰδίαν).

Τέλος πάντων ! με πόσους παλμούς ἐμέτρησα τὰ λεπτὰ τῆς ὥρας !

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ.

Θὰ ἦνε βεβαίως ἢ διδασκάλισσά μου τῆς μουσικῆς.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ,

Ὡ ὁ Κύριος Ἀχιλλεὺς . .

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ.

Καὶ πῶς ; ἔμελλε πράγματι νὰ ἔλθῃ σήμερον ; περίεργον· εἶχον πρὶ μικροῦ βεβαίαν τὴν προαίσθησιν.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Ναί' έμελλε νά έλθη διά νά μέ φέρη βιβλία τινά, τά όποια είχε τήν καλωσύνην νά γράψη και νά φέρη έκ Παρισίων. Σοί λέγω όμως και πάλιν ότι σήμερα μοί φαίνεσαι πολύ περίεργος. 'Ωραίοι τρώντι λέξεις! Είχον τήν προκίσθησιν, έμάντευσά, δέν ήπατήθην και άλλαι τās όποιās είς τά μυθιστορήματα άπαντá τις και είς γελοίας ρωμαντικάς ποιήσεις θηλυπρεπών άνδραρίων! δέν με άρέσκουν διόλου τοιαύται εκφράσεις.

(Εισέρχεται ό Κύριος 'Αχιλλεύς.)

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ, ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

(Χαιρετών τās δύο Κυρίας και προσφέρων ύποκλινώστατα δύο βιβλία τή Κυρία Χαριάδου.)

Παρ' όλίγον, Κυρία μου, νά εκλάβω τήν θυγατέρα σας άντι ύμών.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

'Ισως διότι ή θυγάτηρ μου είναι ένδεδυμένη όπως και έγώ.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Πιστεύω νά μήν ήπατήθην μόνον ώς πρός τó έξωτερικόν.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

'Απατάθη' δέν ένθυμείσθε λοιπόν τούς στίχους, τούς όποιους συνετάξατε έκ του προχείρου διά τήν Αικατερίνην; Συγχωρήσατέ μοι νά είπω τήν ιδέαν ύμών είς τó πεζόν, διότι έλησμόνησα τούς στίχους.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ.

'Εγώ έκ στήθους τούς ένθυμούμαι: Τά όμματά σου χάριτα εκφράζουν ούρανιαν. . .

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ (μετά πικρίας.)

Σιώπα' λοιπόν έλέγετε εκεί ότι οί όφθαλμοί της άπεικόνιζον άγγελικήν γλυκύτητα και άφελή εύαισθησίαν, ένώ επί τά χείλη της έπλανάτο διαρκώς μειδιάμα άνέκφραστον' προσέτι έλέγετε ότι ή κατασκευή

των χειλέων της ήτο τοιαύτη, διότι ούδέν δείγμα μειδιώσης φιλαρσεκείας ύπήρχεν είς τó σύνολον τής μορφής της.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

'Εξ όλων τούτων δέν έπεται, νομίζω, ότι δέν είναι δυνατόν νά σας εκλάβη τις άντι τής θυγατρός σας και τανάπαλιν.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Νομίζω ότι ναί, Κύριε, διότι κατά τήν ιδέαν του Κυρίου Καλλίστου οί ύπόξανθοι όφθαλμοί μου, τó λεπτόν τής ρινός μου και τó κάπως καμπύλον τών χειλέων μου προδίδουν ύπερηφάνειαν ύπερβολικήν και θέλησιν ισχυράν, ούχι δ' όλιγώτερον πείσμα. Βλέπετε λοιπόν ότι δέν ύπάρχει όμοιότης χαρακτήρων.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ.

Τόν δυστυχή Καλλίστον πρέπει νά συγχωρήσητε, διότι και σήμερα άκόμη είδείξατε πείσμα άκαταλόγιστον.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Μή άναμιγνύησαι, παρακαλώ, μέ τοιούτον θάρρος. . . (εισέρχεται ύπηρέτρια άναγγέλουσα τήν άφιξιν τής διδασκαλίσης.)

Ιδού ή διδασκάλισσα σε είδοποιεί ότι περιμένει. 'Υπαγε.

(ή Αικατερίνη τεθλιμμένη άναχωρεί, ρίπτουσα λάθρα βλέμματα είς τόν 'Αχιλλέα.)

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ, ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

(συνοδεύουσα διά του βλέμματος τήν Αικατερίνην έξερχομένην.)

Δαίμον! . . .

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Πώς; άποκαλείτε τήν θυγατέρα ύμων δαίμονα;—τῆ αληθεία, άν όλοι οί δαίμονες τήν ώμοιάζον, νομίζω ότι οικειοθελώς θα έγκατέλειπον πάντες τόν ούρανον και τούς άγγέλους του προτιμώντες τήν Κόλασιν.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Με κάμνετε νά γελώ, Κύριε 'Αχιλλεύ.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Τοιαῦτα θαύματα δύναται νὰ ἐκτελέσῃ πᾶς ὅστις σᾶς ὁμοιάζει, Κυρία μου ἡ δὲ θυγάτηρ σας ἐναντίον τῆς γνώμης τοῦ Κυρίου Καλλίστου σᾶς ὁμοιάζει ὀλίγον—ἢ πολύ.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Ἄληθῶς καθίστασθε φιλόφρων πολύ.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Πραγματικῶς παρατηρῶ ὅτι δὲν εἶμαι πλέον ὁ αὐτός, ὁ τόσον σκεπτικός καὶ ἀγριος πρὸ ἐξ μολίς μηνῶν ἀκόμη.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Ὁ ἀήρ τῶν Ἀθηνῶν μεγάλως σᾶς ὠφέλησεν.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Ὁ ἀήρ τῶν Ἀθηνῶν καὶ πρὸ πάντων ὁ ἀήρ τοῦ οἴκου σας.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Τὸ βέβαιον εἶνα ὅτι ὅτε μᾶς ἐπιστήθητε εἶσθε σοβαρός καὶ ἄφρων, ὡς καθηγητῆς τῆς φιλοσοφίας.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Μεταμορφώνομαι, καθίσταμαι κοινωνικός καὶ, ἅς τὸ ὁμολογήσω, ὁ βίος μοι φαίνεται τώρα γλυκύτερος καὶ ὠραιότερος ἢ ποτε. Δὲν εἶμαι πλέον ὡς ἄλλοτε, μονότονος σπουδαστής, ψυχρός καὶ βαρῦς. Συχνὰ τώρα ἔχω ὥρας εὐθυμίας καὶ ὥρας μελαγχολίας. Ἀκτίς ἡλίου μὲ ροιδοῦνει, οὐρανὸς νεφελώδης μὲ θλίβει, καὶ διὰ νὰ μὴ πολυλογῶ, νομίζω ὅτι εἶμαι ὀλίγον τρελλός.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Ἢ μάλλον, ὀλίγον ποιητής. Φεῦ! φεῦ! δὲν εἶχον ἄδικον λέγουσα ὅτι παρέχετε συμπτώματα ἀξιοδακρύτου μέλλοντος.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Ὅχι δὲ βεβαιωθῆτε ὅτι δὲν ἔχω καθόλου ὄρεξιν ν' ἀποθάνω εἰς τὸ νοσοκομεῖον τῆς Σμύρνης, ὡς ὁ Σούτσος, ἢ εἰς κένεν πτωχότατον δωμάτιον ἄνευ φωτὸς τὴν νύκτα, ὡς ὁ ἀδελφός του Παναγιώτης. Ἐξαρκοῦμαι εἰς τὴν ἐφηρμοσμένην ποίησιν.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Δὲν κινδυνεύετε οὕτω πολύ. Ἄλλ' ἅς ἴδωμεν καλλίτερον δὲν ὑπάρχει ἄρα γε ἄλλη τις μυστικὴ αἰτία τῆς ὡς ἐκ θαύματος ταύτης μεταμορφώσεώς σας;

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Ἐπάρχει μία...

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Ἄ! . . . πιστεύω ὅτι δὲν θὰ θεωρήσητε ὡς ἀδιακρίσιαν τὸ νὰ σᾶς ἐρωτήσω ποία εἶνε ἡ μυστηριώδης αὕτη αἰτία . . . Γνωρίζετε ὅτι μεγάλως ἐνδιαφέρομαι διὰ πᾶν ὅ,τι σᾶς ἀφορᾷ.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Ὅστε δικαιούμαι νὰ θεωρήσω τὴν περιέργειάν σας ὡς δεῖγμα ἐπιεικείας καὶ συμπαθείας.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Περισσότερον ἀκόμη εἶμαι φίλη σας.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

ὦ! πόσον εἶσθε καλὴ! Ἴδού' θὰ σᾶς ἀποκαλύψω τὰ μύχια τῆς καρδίας μου ἀφοῦ τὸ ἀπαιτεῖτε, καθόσον μάλιστα εἶχον σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ ἐπωφεληθῶ τῆς πρώτης παρουσιαζομένης μοι καταλλήλου περιστάσεως, διὰ νὰ ὁμολογήσω ὅ,τι μέχρι τοῦδε σᾶς ἀπέκρυφα.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ (κατ' ἰδίαν).

Ἐργῶ, ἐρυθριῶ . . . ὅποια εὐχάριστος ἀγωνία!

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Πολὺ ὀλίγον γνωρίζω τὴν ἀπερίσκεπτον ἐκείνην εὐθυμίαν, ἣν ἐζήλευσα πολλὰκις εἰς τοὺς ἄλλους. Συνήθως αισθάνομαι πένιξ ἐμοῦ ὀμίχλην πυκνήν, ἣν μολίς ἐκ διαλειμμάτων ἀκτίς μία φωτὸς διαπερᾷ διὸ καὶ ζητῶ πάντοτε τὴν ἔρημίαν καὶ ἐν ταῖς Ἀθήναις ἀκόμη αὐταῖς, ἔπου πᾶσαν διασκέδασιν εὐκόλως βαρύνομαι. Περιωρίσθην λοιπὸν ἀπολύτως εἰς τὰς μελέτας μου, ὅτε συνήντησα τὸν φίλον μου ἐκείνον καὶ τὸν ἰδικόν σας, ὅστις γνωρίζετε πῶς με παρουσίασεν εἰς ὑμᾶς, νομίζων βεβαίως ὅτι τοιαῦται σχέσεις ἤθελον φέρει λαμπρὰ ἀποτελέσματα ἐπ' ἐμοῦ καὶ δὲν ἦπατάτο, διότι καθόσον ἐσχραζόμεν μεθ' ὑμῶν ἠθανόμην διαλυομένην πᾶσαν τῆς καρδίας μου θλίψιν, ἤρχισα δὲ νὰ ἐκτιμῶ ἐπαξίως τὸν ἐπαγωγόν αὐτὸν βίον. Ὑμεῖς ἐδιόσατε τὴν φύσιν μου αὐτὴν, με ἀνεδείξατε ἄνθρωπον τοῦ κόσμου, με ἀναγκάσατε οὕτως εἰπεῖν νὰ διασκεδᾷω, νὰ γελῶ, νὰ χορεύω, πρᾶγμα ἕπερ σπανίως με συνέβαινε.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Και μάλιστα κατέστητε εἰς τῶν δοκιμωτέρων χορευτῶν

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Χάρις εἰς ὑμᾶς και εἰς τὴν δεσποινίδα Λικατερίνην. Εἰς τοσοῦτον δὲ ἔφθασα, ὥστε παρημέλουν και τὴν ἐργασίαν μου αὐτὴν, τὸ μόνον μέχρι τοῦδε καταφύγιόν μου, διὰ νὰ ἔρχομαι παρ' ὑμῖν και ν' ἀπολάω οὕτως ἡδονῆς ἀνεκφράστου, τῆς ὁποίας αἰτία και τροφή εἶε ἡ οἰκογένειά σας, κυρία. Εἰς ὑμᾶς λοιπὸν πρώτην και εἰς τὰς προσφιλεῖς μοι σχέσεις, τὰς ὁποίας τῇ βοήθειᾳ ὑμῶν συνέδεσα, χρεωστῶ τὴν μεταμόρφωσίν μου. Ἄλλὰ και εἰς ἄλλο τι ἀκόμη χρεωστῶ . . .

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

(ρίπτουσα ἐπὶ τοῦ νέου ἡδυπαθῆ βλέμματι)

Εἰς τί λοιπὸν ἄλλο χρεωστεῖτε τὴν εὐδαιμονίαν σας ;

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Και ἄλλοτε ἠσθάνθην ὅτι νῦν αἰσθάνομαι ἀπὸ τινος. Ἦμην δεκαεπταετῆς τότε. Γραῖά τις φίλη τοῦ πατρός μου ἦλθεν ἡμέρας τινὰς παρ' ἡμῖν. Εἶχε μεθ' ἑαυτῆς τὴν θυγατέρα της, νεάνιδα πρεσβυτέραν ἐμοῦ, ἀλλὰ τόσῳ ἀγαθῇ, τόσῳ γελοέσσῳ, τόσῳ εὐθυμον, ὥστε τὴν ἐνόμιζον ὁμηλικά μου και νεωτέραν ἐμοῦ μάλιστα . . .

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Και βεβαίως τὴν ἠγαπήσατε.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Ὅπως ἀγαπᾷ δεκαεπταετῆς ἔφηβος . . . μέχρι λατρείας . . . — ἦτον ὁ πρῶτος μου ἔρωσ !

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Ἄ ! . . και τί ἀπέγινεν αὐτὴ ;

(ὁ Ἀχιλλεὺς κλίνει τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους του).

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

(ἀνεγείρων μετὰ μακρὰν σιωπὴν τὴν κεφαλὴν του).

Ἀπέθανεν !

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Ἀπέθανεν ; κακὴ ἀρχὴ διὰ τοῦς ἔρωτας ὑμῶν.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Διὸ και ἐπὶ πολὺ διέμεινα ἄπρακτος μὴ τολμῶν τὰ ἐπιναλάδω τὸ πείραμα.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Ἄλλὰ τέλος πάντων τὸ ἐπαναλάβετε ;

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Μάλιστα, Κυρία.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ (κατ' ἴδιον).

Ταλαντεύομαι μεταξύ φόβου και ἐπιθυμίας. Εὐχαριστοῦμαι παρεκτείνουσα τὴν θέσιν ταύτην, ἐνῶ ἀνυπομονῶ ν' ἀκούσω ἐκ τῶν χειλέων του λέξιν ἐπιβεβαιούσαν τῆς καρδίας μου τοῦς πόθους.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

(λαμβάνων τὰς χεῖρας της και θλίβων βιαίως αὐτὰς).

Ἴδού λοιπὸν, Κυρία μου, νῦν δύνασθε ἀνθέλητε νὰ καταστήσητε τὸν βίον μου εὐτυχῆ.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

(μετὰ φωνῆς ἡμισοβουμένης).

Και πῶς ;

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

(πίπτων ἐπὶ τῶν ποδῶν της).

Ἀγαπῶ, ἀγαπῶ ἐμμανῶς ἓνα ἄγγελον, μίαν θεάν, τὸ δὲ μέλλον μου εἰς ὑμᾶς ἐναπόκειται* (ἡ Κυρία Χαριάδου ἀνεγείρει αὐτὸν και θλίβει περιπαθῶς τὰς χεῖρας του). ὦ ! εἰσαθε καλὴ ! και εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ με ἀρνηθῆτε οὐδέν.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Σᾶς ἀγαπῶ ἀρκούντως ὥστε νὰ ποθῶ τὴν εὐτυχίαν σας ὑπάρχουν ὅμως χρέη, ὑποχρεώσεις, τὰς ὁποίας μία γυνὴ δὲν δύναται εὐκόλως νὰ παρίδῃ.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Χρὴν λέγετε ; ὑποχρεώσεις ! . . Τὰ πάντα παραδέχομαι, τὰ πάντα ἐκπληρῶ.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Πῶς ; γάμον λοιπὸν πράγματι σκέπτεσθαι ; ὦ ! βεβαίως ἀστείευεσθε . . .

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Δὲν ἐπιθυμῶ οὐδόλως ν' ἀστείευθῶ.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

Λοιπὸν μετ' ἐνομιζέσεται τόσον παράφρονα, ὥστε νὰ συγκατανεύσω ;

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Παράφρονα ; . . .

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

(καθεζομένη μετὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἐπὶ τοῦ ἀνακλινητήρος και θλίβουσα περιπαθέστερον τὰς χεῖρας του).

Βεβαίως ! σκέφθητι τοῦλάχιστον τὸ δυσανάλογον τῶν ἡλικιῶν.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν σᾶς ἔννοῶ. Εἶμαι κατὰ πέντε ἔτη μεγαλύτερος τῆς μόνον· εἶμαι εἴκοσι δύο ἐτῶν καί εἶνε δέκα ἐπτὰ, νομίζω.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

(ἀπροσπυμένη τῶν χειρῶν του καὶ ἀνεγειρομένη.)

Ἀλλὰ περὶ τίνος λοιπὸν ὁμιλεῖτε ;

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Περὶ τῆς θυγατρὸς σας.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ (κλονουμένη).

Περὶ τῆς θυγατρὸς μου ! . . . (μετὰ μικρὰν σιωπὴν.) Ἀνποῦμαι πολὺ, Κύριε, μὴ δυναμένη ὅπως ἐπεθύμουν νὰ ἀπαντήσω εἰς τὴν ἐξομολόγησίν σας. Πρὸ πολλοῦ ἐξέλεξα τὸν Κύριον Κάλλιστον ὡς σύζυγον διὰ τὴν Αἰκατερίνην καὶ μοι εἶνε ἀδύνατον νὰ ἀθετήσω τὸν λόγον μου. Εὐχομαι ἐν τούτοις ἐκ ψυχῆς ὁ τρίτος ὑμῶν ἔρως νὰ ὑπάρξῃ εὐτυχέστερος τῶν δύο πρώτων.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ (ἀναχωρῶν καὶ θακρῶν.)

Ἐννοῶ, ἔννοῶ· εἰσθε γυνὴ ἤδη πρὶν ἢ γίνητε μήτηρ· θυσιάζομαι ναί, φεύγω διὰ πάντοτε, εἴθε ὁμῶς νὰ μὴ πέσῃ θῦμα καὶ ἡ θυγάτηρ σας, εἴθε νὰ μὴ δυνηθῆτε νὰ ἐκδικηθῆτε, διότι θὰ ἐκδικηθῆτε ὡς μήτηρ ἀπάνθρωπος. Χαίρετε !

ΙΩ. ΚΑΜ.